

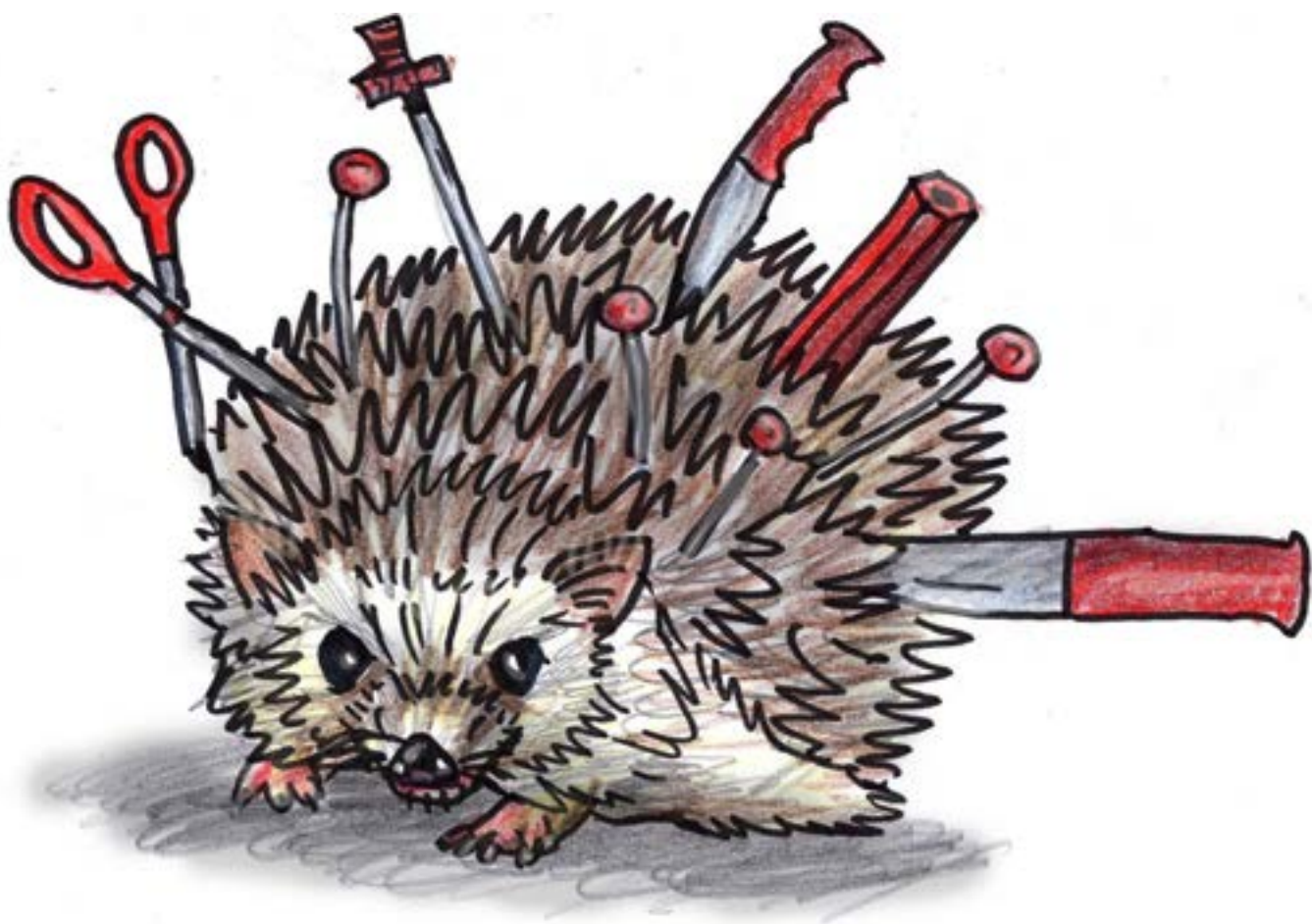
NAKLADATELSTVÍ
IGOR INDRUCH

MÁME O KOLEČKO VÍC
WWW.INDRUCH.CZ

BODLINY

ZE ZÁKULISÍ NAKLADATELSTVÍ

O nakladatelství

Rozhovory

Ukázky z knih

Poezie atd.

Vítám vás u prvního čísla občasníku Bodliny.

I když jsme malé nakladatelství a naše nabídka je zatím malá, řekli jsme si, že nabídneme čtenářům a fanouškům něco málo navíc.

Používám množné číslo, protože byť se nakladatelství jmenuje po mně a já jsem oficiálně jeho jediný *zaměstnanec*, nedělám samozřejmě všechno sám, to bych nezvládl. Například tento občasník pro vás připravuje skvělá Patricie Topinková, kterou vám časem také představíme.

Toto číslo se vám bude možná jevit poněkud samožersky, protože téměř polovina je věnována mé osobě. Nicméně druhá se točí okolo Rosany Zvelebilové, která u nás letos vydala svou úžasnou románovou prvotinu *Bedny*. Pro zpestření jsme zařadili několik básní Hany Hadincové, držitelky ceny Magnesia Litera 2006 za sbírku *Terra inkognita*. Hana nám občas vypomáhá jako lektorka.

V dalších číslech vám postupně představíme další autory a spolupracovníky, kteří pomáhají našim knížkám na svět.

Ještě než se pustíte do čtení, zvu vás k návštěvě webových stránek www.indruch.cz, kde si můžete zakoupit

některou z dosud vydaných knih, případně přispět na vydání nových či na chod nakladatelství. Najdete tam i něco ke stažení zdarma.

Jsme tým profesionálů milujících knihy. Hledáme zajímavé, často neobjevené autory, kterým se snažíme pomoci ke splnění jejich snu, a také zaplňovat díry na trhu.

Pokud jste již něco od nás četli a líbilo se vám to, budeme velice vděční za hodnocení/recenzi, ať už na našich stránkách nebo zde:

Databazeknih.cz®

<https://www.databazeknih.cz/nakladatelstvi/igor-indruch-32494>

ČBDB
Československá bibliografická databáze

<https://www.cbdb.cz/nakladatelstvi-2203-igor-indruch>

Instagram

Hana Hadincová
Něco je jinak

namaluj noc
jež zauzlí mi spánek
noc temnější než vlasy indiánek
po těle
jemuž denní bdělost těsná
nech bloudit ruce
natažené ze sna

až vítr zešílí až zamotá mi hlavu
na stožár košili
ať fouká do rukávů
mám sever nahoře a východ na západě
a vyplout na moře se rovná velezradě

něco je jinak
něco
nevím přesně
pozdě psát po zdech vzkazy pro nezvěstné
korkovou zátku hryžou bílý myši
plot kolem postele je zase o kus vyšší
ani můj stín už není na svém místě

něco je jinak
něco
nevím jistě

vítr se utišil
košile z ramen spadla
ta prapodivná loď má plachtu z prostěradla
napni ji na stěžeň
štětec si namoč ve tmě
namaluj noc
a pak mě vzbud'
a veď mě

Igor Indruch.

Od nejtúlejšího věku miluje knihy, do kterých se schovával před nepřívětivou realitou.

Jak ses dostal k práci v nakladatelství? Bylo vždy tvým snem věnovat se knihám?

V podstatě ano. Hodně jsem četl od malička, a prvotinu *Děti mrtvol*, která vyšla v roce 1994 v nakladatelství Votobia, jsem začal psát někdy v 17 letech. První nakladatelství jsem založil v roce 1999, ale tam nakonec vyšla jen jedna kniha (moje), a pak byly jiné starosti – děti, rodina a tak. A loni mě to na jednou zase popadlo. Takže mám za sebou první rok nakladatelské činnosti, ale událo se toho tolik, že mám pocit, jako by to bylo minimálně pět let. Docela slušně se to rozjíždí.

Máš nějaké podmínky pro autory, kteří s tebou chtějí spolupracovat? Samozřejmě kromě toho, že se ti dílo musí líbit.

Musí být ochotní na tom pracovat, pokud je to třeba. Občas se stane, že někdo něco pošle, vypadá to zajímavě, ale když k tomu mám nějaké připomínky, tak se urazí.

Když ti přijde rukopis a řekneš si, že na něm chceš dál pracovat, jak pokračuje spolupráce a co se děje s knihou při cestě k jejímu vydání?

Jelikož jsme malé začínající nakladatelství, máme podmínky o dost jiné než zavedené nakladatelské domy. Takže první věc, kterou musíme s autorem či autorkou řešit, jsou finance. Tedy kolik bude vydání knihy stát a kde na to vezmeme peníze. Není nezbytně nutné mít tuto otázku kompletně vyřešenu, ale je třeba mít o tom nějakou představu, a hlavně být s autorem ve shodě. Dál je ten proces asi podobný jako u jiných nakladatelství. Tj. dělá se redakce, korektura, případně nějaké ty grafické práce.

Sbírky peněz (crowdfundings) jsou z tvé iniciativy?

Crowdfunding máme, ale zatím nemá moc historii. Rosana Zvelebelová si na *Bedny* vybrala peníze sama ještě předtím, než jsme se dohodli na spolupráci. Takže u mě to zatím spíš testujeme. Momentálně zkusíme vybrat něco na *Vlka Jindřicha Píši*. Bude to moc krásná knížka. Takové drsně poetické podobenství o lásce, hledání a putování kongeniálně doplněné ilustracemi Lenky Novotné. S tou knihou se budete těšit, mazlit, nebudete ji chtít dát z ruky.

Jak ses dostal k překládání knih? Překládal jsi jen z angličtiny, nebo i z jiných jazyků? Proč si skončil s překlady knih?

K překládání jsem se dostal náhodou. Hned po sametové revoluci jsem se snažil dostat do Anglie, abych se naučil jazyk a trochu se na Západě rozkoukal. V Anglii jsem dopsal *Děti mrtvol*, které jsem po návratu nabízel nakladatelstvím. A v jednom mi nabídli možnost překládat, tak jsem to zkusil. Bylo to fajn, ale zatímco se všechno prudce zdražovalo, honoráře za překlady knih, ať už beletrie, či odborné literatury, víceméně stagnovaly. Takže jsem začal dělat komerční překlady.

Než jsi založil nakladatelství a začal pracovat mezi knihami, pracoval jsi někdy pod šéfem, byl jsi zaměstnaný? Kde jsi pracoval před založením nakladatelství?

Zaměstnaný jsem byl jenom chvíli, asi dva roky, v IT oddělení u nás na vysoké škole. Jinak jsem od roku 1992 pořád na volné noze.

Igor, jak ho vidí Rosana Zvelebilová

Rozhovor s Igorem

A na volné noze se pohybuješ jen mezi nakladatelstvími?

Na volné noze jsem jako překladatel. Když jsem překládal knihy, pohyboval jsem se mezi nakladatelstvími. Když se jedná o komerční překlady, jsou to nějaké překladatelské agentury, případně přímo koncoví zákazníci.

Překladatelské činnosti se věnuješ stále?

Ano. To je hlavní zdroj mé obživy. Nakladatelství peníze zatím spíš spotřebovává než generuje.

V 17 letech jsi napsal první román. Psal jsi nějaké knihy předtím?

Zkoušel jsem to od první třídy nebo tak nějak. Ale byly to jenom takové neumělé pokusy a nic se z toho nedochovalo. Jedno takové nedokončené a ztracené dílko se například jmenovalo Knedlíková válka.

Vzpomeneš si, kdy jsi toto dílo Knedlíková válka napsal?

No nenapsal. Začal, ale nedokončil. Ani nevím, kolik toho bylo stránek. Moc ne. Psal jsem to do školního sešitu. Toho s těmi hrozně širokými řádky. Měla to být taková povedená taškařice.

Jak dlouho jsi čekal na vydání své první knihy?

To byla náramná legrace. První nakladatelství, kde se tím byli ochotni zabývat, se jmenovala Galaxie. Jenže ten redaktor, co se tomu věnoval, František Mareš, krátce na to odešel a založil s Viktorem Koženým Viktoria Publishing, kde beletrii nevydávali. Ale právě tam jsem začal překládat.

O něco později jsem to donesl do Votobie, kde na to udělali moc pěkný lektorský posudek. To ještě byla Votobia, kde působil Jaroslav Erik Frič. Ten se pak s dalšími spolumajiteli nějak nepohodl a z části redakce odešel a založil si jiné nakladatelství. O těchto zákulisních procesech jsem ale neměl tušení. Mezitím jsem začal pro Votobii překládat. Jednou jsem tam přijel kvůli nějakým překladům, a Tomáš Koudela mi jenom tak mezi řečí povídá: „Jo, abych nezapomněl, Igore, vydali jsme ti Děti mrtvol“. To bylo někdy v roce 1994.

Co je tvojí inspirací k tvorbě knih?

Cokoliv. Já mám takzvaně sklon k impulzivnímu jednání. Jsem takový ten případ z Jirotkova Saturnina. Ten s těmi koblihami. Často dostanu nějaký nápad a hned ho provedu. Třeba založím nakladatelství. Nebo začnu o něčem psát. Je to trochu problém, protože pak se mi v počítači množí náměty a již nyní je jasné, že všechny se náležitěho zpracování nedočkají.

Jaký styl knih rád píšeš? (ich, er)

Píšu, jak se mi to zdá vhodné pro daný text. Ale mám docela rád ich formu v přítomném čase, což, jak jsem nedávno zjistil, poměrně dost čtenářů z nějakého důvodu nesnáší. Líbí se mi na tom, že lze dosáhnout poměrně slušného *dynamického* efektu.

Píšeš raději prózu, nebo básně?

Básně jsou pro mě spíš relax. Takže mi už pár lidí vyčetlo, že si na nich dávám málo záležet, což je asi pravda. Báseň je pro mě spontánní záležitost. Buď to vyjde, nebo ne. Próza, to je fuška. Tam vlastně postupuju právě opačně. Hodně plánuju, dělám si různé přípravy, přepisuju, škrtám atd.

Takže u prózy si píšeš osnovy, jak bude později příběh vypadat a vyvíjet se? Držíš se jich celý příběh?

Vyloženě osnovu si nepíšu, tu mám v hlavě, ale dle potřeby si dělám třeba časové osy, různá schémátka a tak.

Děkuji ti za rozhovor. Je něco co bys rád vzkázal prostřednictvím rozhovoru svým čtenářům a potenciálním klientům nakladatelství?

Lidé čtete! (především pak tituly z našeho nakladatelství.

Igor Indruch

Ze světa sportu

„Dobrý den, vážení diváci, vítám vás u přímého přenosu Světového poháru v pičování. Do zahajovacího ceremoniálu zbývá ještě několik minut, tak mi dovolu, abych u mikrofonu přivítal vzácného hosta. Ano, není to nikdo jiný než náš reprezentant Drahotuš Papula, do kterého všichni vkládáme velké naděje. Ahoj Drahotuši, jaké máš před svou světovou premiérou pocity?“

„Tak určitě, pocity vesměs v pohodě, natrénováno mám, tak uvidíme, jací budou soupeři. Taky to možná bude chtít trochu toho štěstíčka.“

„Mohl bys našim divákům a posluchačům prozradit, jak ses vlastně dostal k pičování?“

„Tak určitě... Už krátce po narození si mí rodiče všimli, že mám určité sklony k pičování. Tak mě přihlásili do kurzu pičování pro předškoláky. Zde nás paní učitelka učila hravou a nenásilnou formou základům pičování, jako třeba správné technice dýchání, artikulaci a tak podobně. Díky ní jsem získal k pičování opravdový vztah a rozhodl jsem se mu věnovat i nadále.“

„Nicméně cesta mezi světovou elitou nebyla snadná. Musel jsi tomu hodně obětovat...“

„Tak určitě... Například když se mí spolužáci honili za mičudou, já stál u postranní čáry a pičoval. Dokonce i na vojně, kde směji normálně pičovat jen důstojníci od hodnosti kapitána výš, jsem pičoval, kdykoliv k tomu byla vhodná příležitost. Tu a tam jsem si vysloužil pár ostrých, ale nakonec mi sám náčelník štábu udělil výjimku a já byl poslán pičovat na zvláštní mise, když zrovna žádná vyšší šarže neměla čas.“

„A nakonec se ti dokonce podařilo spojit svou sportovní dráhu s profesní kariérou...“

„Ano, je to tak, posledních pár let už pičuju profesionálně a na plný úvazek jako tiskový mluvčí...“

„To je úžasné. Děkuji za rozhovor a zlom vaz.“

„Nepičuj.“

Dříve než vám představím jednotlivá díla, uvedu odpovědi na dvě otázky, které jsem položila ostatním autorům a korektorce.

První otázka: Jaký bys řekl/a, že Igor je?

Eliška Antošová: Tak jo, Igor je obdivuhodně schopný a inteligentní člověk. Přesto není povýšený a i se mnou, nevycválanou literární začátečnicí, má velikou trpělivost. Není to muž prázdných slov. Má svých starostí až nad hlavu, a přesto mi, když jsem byla v koncích, nabídl mi pomoc. Igor má kouzelnou vlastnost psát i o hrudce hlíny tak, že to člověka nutí přemýšlet. Víc takových Igorů!

Sarah Parsley: Já mam Igora strašně ráda, je to člověk na svém místě. Opravdu nevidí za knihou jen zisk, ale snaží se v autorovi najít to nejlepší a na tom pracovat. Teď mám zkušenost i s jiným nakladatelstvím, tak můžu porovnat. Všechno závisí na komunikaci s autorem a tam prostě Igor nemá konkurenci.

Jana Jánková: Já se ze začátku trošku bála, ale Igor je opravdu člověk na svém místě. I když nemusel, poradil nám několik docela zásadních věcí, které jsme nakonec zapracovaly a myslím, že to našim novelám pomohlo. A krom toho je opravdu bezva člověk.

Teresa Black: Abych byla upřímná, prvně jsem z něj měla bázlivý respekt. Sice jsem věděla, že se vždy snaží pomoci a je to takový ten dobrák od kosti, ale před nějakým tím poznáním to byl prostě pan Nakladatel. Až později jsem zjistila, jak moc srdečný člověk to je a že potenciál je schopen najít opravdu leckde!

Miriam Blahová: Jedním slovem umělec. Má hlavu plnou nápadů, srdce překypující citem a občas bordel v zásadních věcech. Ale tak už to u kreativců bývá.

Rosana Zvebilová: Řekla bych, že je drsný, s ničím se nesere a jen tak něco ho nerozhodí.

Jindřich Píša: Vzor latentní heterosexuality na výsost vyjádřená metafyzickou potřebou obsahovat stopy lískových oříšků, bez DPH. Což je valašská zkratka pro Diaježek pro Horlivosmělé Mandarinská píča, která vše popře, aby souhlasila, a vzápětí moudrem konotovala chvíli trapného ticha, která nikdy nevznikla, protože zanikla svou uvědomilostí.

Olga Štajnrtová (redaktorka/korektorka): Určitě je paličatý a tvrdohlavý. Možná je to ale takové mimikri, protože v jeho postech (to slovo nemám ráda) a postřezích čtu informaci, že asi dostal párkrát od života (možná prostřednictvím ženských) přes hubu. Určitě nesnáší patos, až to podle mého občas i přehání. Na druhou stranu, je určitě sociálně citlivý – viz jeho organizování sbírky... Nějak tuším, že se právě i v těch knížkách tak nějak schovává jeho soukromí. Vidím citlivého tvora, který ale nechce každému na setkání naservírovat své intimní pocity a prožitky. Vidím i člověka opracovaného, ne snad úplně renesančního, ale fachidiot to určitě není. Člověk bez bohatého vnitřního života by se nedal na dráhu překladatele či vydavatele. To, co skrývá, to se prostě jaksi samo občas ukáže.

Hana Hadincová

na cestu

je konec příběhu
jako by bez příčiny
nepřišlo pondělí

a loďka u břehu
čeká

jen na jméno
a peníz zpod jazyku

poslední písmeno
už napsal někdo jiný
studenou ocelí

ypsilon na hrudníku

Druhá otázka: Proč sis vybral/a právě Igorovo nakladatelství pro vydání knihy?

Eliška: Protože vím, že by mě nenechal vydat žádnou odfláknutou sračku.

Jindra: Igorovo nakladatelství si vybralo mě. Možná nemá lidi, tak shání, kde se dá. Jsem mu vděčný. Knihu jsem chtěl vydat, ale nevěděl jsem, jak na to. Jsem hudebník. Literatura je moje okrajová záliba.

Rosana: Igorovo nakladatelství si vybralo mě pro vydání knihy. Ale obecně na tom nakladatelství obdivuji to *máme o kolečko víc*, což symbolizuje, že se Igor nebojí vydávat podivnosti nezařaditelné do žádného žánru, je otevřený experimentům a dává šanci i titulům, které by jiná nakladatelství odmítla – buď kvůli tématice, jakou se zabývají, nebo pro netradiční formu zpracování. Slogan nakladatelství *děláme to jinak* jsem zprvu považovala za prázdnou reklamní frázi. Ale pak jsem zjistila, že to fakt dělají jinak. Prostě se Igor a jeho tým mazlí s každým slovíčkem, každou větou, odstavcem. Jeden by řekl, že redaktor mluví do textu až moc, na druhou stranu je spolupráce s Igorem zážitek nabitý emocemi a on se na hlavu staví, aby kniha byla co nejlepší.

Sarah: Padly i jiné návrhy, ale jsem nesmírně šťastná, že jsem zůstala u Igora. Vůbec netuším, a ani vlastně už nevím, jak jsem na něj přišla. Z facebookové skupiny *Odstartujte svoji knihu* jsem věděla, že má malé nakladatelství, a tak jsem ho prostě zkusila oslovit, a vyšlo to. Znova se budu opakovat, ale nikdo by nevěnoval knize tolik času a péče. Proto je kniha tak vymazlená, bez chyb a celkově opravdu hezká.

Pro Olgu (korektorku/redaktorku) otázka zněla takto: Proč sis vybrala pro spolupráci právě Igorovo nakladatelství?

Olga: To bylo dané tím, že jsem právě hledala nějakou beletrii a líbila se testovací ukázka. První knížka byla trochu komplikovaná, autorovi jsem bohužel musela opravit každou větu, ale nebyla vůbec hloupá. Bohužel je to ta, co ještě není venku. Druhá knížka byla *Děti mrtvol*, která je z doby, kterou si velmi dobře pamatuji. V těch klamech jsme s Igorem vyrostli oba. Tak proto. Rosana Zvelebilová napsala také velmi zajímavou knížku.

Hana Hadincová

Mare Imbrium

až budeš s bouřkou spát
až prostoupí tě mračna
až pro ni na Měsíci přejmenuješ moře
až proudem zalije tě voda krvelačná
a příbojem tě do snů ukolébá

bude se lámat léto

hůl

i chleba

a já se budu v poušti učit hořet

Děti mrtvol

Igorova prvotina se odehrává na konci osmdesátých let minulého století v blíže neurčeném malém městě na severní Moravě. Je zajímavá mimo jiné tím, že hlavní hrdinové nemají běžná jména, ale jakési přezdívky, které je tak či onak vystihují: Romantik, Flegmatik, Prášek, Sodoma, On, Ona, Smrdník, Funkcionářka. Většinou se jedná o studenty gymnázia, kteří se nějak snaží srovnat s dobou, ve které žijí. Snaží se nějak zabavit, mudrují o smyslu života, prožívají své první lásky.

Ukázka:

On, Ona a Romantik byli výjimeční jedinci – tak jako ostatně všichni lidé. Stejně jako Sodoma, Prášek, Funkcionářka, Flegmatik a Smrdník. Jediný, kdo se od nich trochu odlišoval, byl Smrdník – byl totiž jejich třídním učitelem. Smrdník, tak mu v duchu říkal Romantik. To slovo si vymyslel pro ... všechny lidi, co mě serou... Romantika sral hlavně jeden typ lidí – lidé, kteří jakýmkoliv způsobem otravovali život jiným. Ať už vědomě nebo z blbosti.

„To je jedno,“ vysvětlovat Romantik později Práškovi, „výsledek je stejný.“ Že Smrdník je smrdník, a to smrdník těžkého kalibru, o tom Romantik nepochyboval. Stále však váhal, zda ho zařadit mezi ty *uvědomělé* nebo ty *z blbosti*. Vážně to nebylo tak lehké poznat. Nejspíš proto, že Smrdník patřil k jakémusi intermediárnímu typu.

Čert ví, kde se v těch děckách bere tolik drzosti. Je neuvěřitelné, s jakou zarputilostí vám jsou schopna tvrdit do očí věci, kterým při nejlepší vůli nemůžete věřit. Já je plně chápu. Vím, že jsou ve věku, kdy na člověka působí velmi intenzivně mnoho nových vlivů. To je ovšem neopravňuje k jejich drzosti a aroganci! Mládež musí ve vztahu ke starší generaci vždy projevovat úctu a pokoru!

Co Smrdníka pravděpodobně činilo horším, než ve skutečnosti byl, bylo vědomí, že u svých žáků nemá absolutně žádnou autoritu. Za každou cenu se ji snažil získat – ale bohužel. Bylo to horší a horší. Nechápal, že autoritu nestačí chtít. Že ji člověk prostě musí mít. Smrdník si říkal, že chyba je v tom, že je málo přísný. Snažil se být přísnější, ale byl zase jenom všem pro smích. Byl člověkem neobyčejně malého vzrůstu, neobyčejně kulatého břicha a neobyčejně špatných nervů. Takový Napoleonek. Představte si takovou figurku, jak drobnými krůčky vzrušeně cupitá mezi lavicemi a snaží se pouštět hrůzu na své žáky. Prská na dva kilometry daleko, břicho mu legračně poskakuje, jako by se pokoušel o nějaký orientální břišní tanec, a hlas přeskakuje do komické fistulky. Nejvíce se Smrdník ocital v úzkých, když měl vykonat nějaké nařízení *shora*. Jako nedávno. V městečku byla dokončena důležitá stavba. Tehdy se říkalo stavba pětiletky. Byla kolem toho spousta slávy. Sám předseda vlády Lubomír Štrougal měl přijet fabriku slavnostně otevřít. Na některé lidi měla taková návštěva neblahý vliv. Najednou měli pocit, že nic není, jak má. Většinou to byla pravda, ale komu na tom záleželo? Postižení jedinci se však snažili na poslední chvíli všechno alespoň vizuálně vylepšit a nedostateky nějak zamaskovat. Tak se uklízelo, pulírovalo, zdobilo a chybělo málo, a i trávu by nějaký snaživce nechal natřít na zeleno, kdyby k tomu měl dost lidí. Lidi – to byl právě ten háček. Pánům na národním výboru se hezky vymýšlelo, jak co načančat, ale kdo tu práci měl udělat? V roce 1984 se už na stavby mládeže a *subotniky* nikdo dvakrát nehrnul. Jak už bylo v takových případech zvykem, vzpomněl si někdo na studenty.

Koneckonců, studují zadarmo, to učení berou dost hákem, troška práce na čerstvém vzduchu jim jen prospěje!

Smrdník se vrátil do třídy celý zpocený, neboť už to dopředu viděl špatně. Tušil, že to bude opět právě on, kdo získá nejméně brigádníků a soudružka zástupkyně ředitele ho zase nebude mít ráda.

Nejprve to zkoušel po dobrém. Vykládal o důležitosti a významu celé stavby, o tom, jak je pro městečko důležité, aby si soudruh předseda vlády odnesl co nejlepší dojem. Snažil se apelovat na city svých žáků, kteří mu na to srali. Vykládal jim něco o nějaké jejich morální povinnosti, což jim bylo pro smích. Smrdník bloudil zrakem po jejich tvářích. Většina se tvářila nezúčastněně, některé pobaveně, a některé na něj dokonce shlížely s lehkým opovržením.

„Tak to ne,“ řekl si Smrdník a začal vyvolávat jednoho po druhém. „Půjdeš na brigádu, nebo nepůjdeš? Nepůjdeš? Proč ne?“

Někdo udal jako důvod důležitý fotbalový zápas, někdo tatínkovy narozeniny, jiný svou nepostradatelnou pomoc rodičům na chalupě. Někdo si žádnou výmluvu dost pohotově nenašel, a tak se jeho jméno ocitlo na seznamu „dobrovolných brigádníků“.

Jak se dalo očekávat, On se pohotově a přesvědčivě vytasil s něčím, co má naplánováno zrovna na dobu brigády, zatímco Romantik se raději smířil s neplánovanou pracovní sobotou.

„Tak a co ty?“ zeptal se třídní Flegmatika.

„Já nepůjdu,“ řekl klidně Flegmatik, aniž vzhlédl.

Smrdníkovi to v obličejí divně zacukalo, nicméně se přinutil předstírat klid a svou otázku opakoval. Flegmatik zavrtěl hlavou.

„Proč?“

„Nemám čas,“ opáčil Flegmatik klidným, pevným hlasem a stejně klidně se při tom díval Smrdníkovi do očí. Smrdník viditelně znejistěl. Chvilí váhal, zda na Flegmatika udeřit důrazněji, ale pak mávl rukou, jako že Flegmatik uvedl dostatečný důvod, a obrátil se na Práška.

„Nepůjdu,“ dostalo se mu stručné odpovědi a vzdorovitého pohledu.

Už samotná Prášková přítomnost vhněla Smrdníkovi adrenalin do žil. Prášek byl rebel a „tribun lidu“. Věčný oponent nejen Smrdníkův, ale i většiny ostatních kantorů.

„Proč?“ ptal se Smrdník a ve tváři začínal rychle nachovět.

„To je moje věc,“ pronesl Prášek klidně a ležérně tónem, který Smrdník klasifikoval jako provokativní.

„To vůbec není tvoje věc!“ pištěl a prskal Smrdník.

„Ale jo, je to moje věc. Jestli jsem se nepřeslechl, tak ta brigáda je dobrovolná, a tak ať na ni jde ten, komu se chce zadarmo zbytečně makat. Komu se nechce, ten nikam chodit nemusí, a mě se nechce.“

Na Smrdníka to byl silný tabák. Nejraději by toho hajzla vyhodil ze školy jednou provždy. Jenomže Prášek dobře věděl, co si může dovolit. Takhle Smrdník pouze křepčil před tabulí, kroutil břichem a snažil se uvolnit si nervy filipikou proti drzosti a nestoudnosti dnešní mládeže, a především pak toho drzého grázla Práška. Práškoví to bylo jedno a stejně tak celé třídě. Všichni ze zkušenosti dobře věděli, že se jedná o závěrečné číslo představení. Za chvíli zazvoní, Smrdník se odpotácí do kabinetu, tam si dá meprobat a zítra už bude zase klid.

V sobotu pak byla ta brigáda, kde pár nešťastníků, na které došlo, práci spíše předstíralo a snažilo se co nejvíce času strávit kouřením a popíjením rumu v nejrůznějších úkrytech. Za týden pak přijel Štrougal, přestříhl sužku, se svou suitou si prohlédl závod a poté panstvo jedlo, pilo a hodovalo. Pouze samotný Luboš prý si moc neužil. Alespoň mezi lidem v té době kolovaly zvěsti, že všude, kam se Luboš hne, za ním jezdí doktoři s takovým vozičkem a z toho vozičku vedou do Luboše různé dráty a hadičky.

A pak šel život zase dál a bylo v něm ještě mnoho podobných výstupů mezi Práškem a Smrdníkem a všechny končily stejně.

Práškoví jsem dal jméno Prášek proto, že tak se říká, nebo říkalo, podobným typům u nás na Valašsku. Být práškem, to znamenalo mít *deku* alespoň do půl zad, chodit v ošoupaných džínách a ošoupaném semišovém nebo manšestrovém saku po tátovi, mít psinu z policajtů, nenávidět komunisty, do ničeho si nenechat kecat a kantory buďto ignorovat, nebo si z nich dělat legraci (pokud se mezi nimi nevyskytla nějaká bílá vrána). Za to téměř božsky uctívat Boba Dylana, Jacka Kerouaca, Jima Morrisona či Egona Bondyho. Být práškem, to ale především znamenalo cítit v sobě ten zvláštní žár, kterému se říká žízeň po životě.

Také nám říkali máničky, hašišáci, či prostě chuligáni. Já slyším ale pouze na práška.

Sodoma, Prášková holka, byla bezvadná kůže, na kterou pasuje všechno to shora uvedené. Sodoma jí říkám proto, že ty počestné paničky a maminy, které byly schopné se v samoobsluze navzájem téměř pozabíjet pro poslední kilo mandarinek, když viděly Sodomu a Práška, jak se tiše vedou za ruce a nikoho si nevšímají, lomily rukama a lamentovaly:

„No vidíte to, pani? To je hotová Sodoma a Gomora. Tohle my si tu prosím pěstujem. Já bych je všechny...“

Říkat Práškoví Gomora, to se mi příliš nezamlouvalo, ale Sodomě Sodoma – proč ne?“

Knihu si můžete koupit zde. Je k dispozici jako klasická kniha i e-kniha.

<https://www.indruch.cz/produkt/deti-mrtvol-ekniha/>

<https://www.indruch.cz/produkt/deti-mrtvol-tistena-verze/>

Ježek až sem a průběžně

Prolog

Ze silničního mandlu ježek lisovaný
A všechny jeho bodliny
V očích ze západu slunce
A v zubech a chřtánu
    Ó, Inčučúno
Přes Daskabát mě vez
A ještě dál až ke všem čertům
Se všemi vodami co vystupují z hor
    O závod s vichřicí
Přes Moravskou bránu
    Sto dvacet klisen
Pět z nich je prorokových
    Al-khamsa Al-rasul
Co nejdál od Mekky
Od posvátných kamenů
    Nechci se vrátit
    I když chci domů

Rozhovor s Igorem

Všimla jsem si, že ve sbírce básní *Ježek až sem a průběžně...* jsou i ilustrace. Ty jsi kreslil sám?

Přesněji vytvářel. Nejsou to až na pár výjimek vyloženě kresby, ale různé retuše, koláže, manipulace...

Co tě vedlo k tomu napsat sbírku básní *Ježek až sem a průběžně...*?

Tam nebyl na začátku záměr dělat sbírku. Prostě jsem tu a tam napsal básničku, ve které figuroval ježek. Většinou jsem tím vyjadřoval své pocity třeba z politické situace apod. Některým lidem se to začalo líbit. Dokonce někteří napsali vlastní ježčí básně. No, s když jsem toho měl víc, řekl jsem si, že z toho udělám sbírku.

Rosana Zvelebilová hodnotí sbírku takto:

Říkala jsem si, že poezii nerozumím. Jasně, udělat rýmovačku někomu k narozeninám bych zvládla, to není problém.

ALE! Pak jsem objevila tuto sbírku. Dokonalou a geniální básnickou sbírku!

V čem je tak dokonalá? Na první pohled to vypadá jako naprosto ulítlá zvrhlost o „mrdání ježka“. Jenomže každá báseň má svůj přínos. Každá je psaná jiným poetickým stylem (tu haiku, tu sonet, tu volný verš) a má politicko-společenský přesah. Na jednoduché myšlenky (mrdat ježka/ mrdat cokoli dalšího) jsou ve sbírce předvedeny snad všechny možné básnické styly. Kdyby to nebylo tak vulgární, dalo by se to používat regulérně jako učebnice pro začínající poety. „Takhle se píše sonet: ach pičo pičo!“

Dalším plusem jsou ilustrace ve sbírce. Ty odporně neumělé obrázky, které vypadají, jako by byly tisíce kopií učitelky angličtiny, která rozdává už 40 let žákům to samé cvičení. Přesně to dokresluje absurdnost básní, které sdělují naprosto něco jiného, než je v nich napsané. Ty obrázky jsou jakousi nápovědou, že v dané básni mám hledat třeba politický význam (což by mě bez pohledu na Trumpa vůbec nenapadlo).

Závěrem:

Sbírka není jen umělecké vycákání autora, který má nějaký sexuální zoofilní problém, jak se někteří domnívají. Naopak – je to hluboce promyšlené dílo, kde na každém slově záleží. Symbolika hraje svoji významnou roli a odráží mnoho společenských problémů. Některé verše se mi zaryly do paměti i do podvědomí a celé dílo změnilo můj pohled na poezii.

Pro čtenáře *Beden* je *Ježek až sem a průběžně...* víceméně povinnost, neboť se jedná o oblíbené dílo jak sráče, tak Zbořilové.

Sbírku si lze jako e-knihu ve formátu PDF stáhnout zde:

<https://www.indruch.cz/obchod/>

Řekl ten pán:
Doba je těžká!
Nedá se svítit
zazdíme ježka!
obětní zvířátko
z nás sejme hříchy světa
takže už zakrátko
bude po trápení veta
jen jednoho ježka
je třeba usmrtit
a zas bude dobře
zas bude pro co žít.

Mozkodlab

Kniha *Mozkodlab* je podobná knize *Výchova dívek v Čechách* od Michala Viewegha. Čím to je?

No protože je to variace na *Výchovu dívek v Čechách*.

Co tě vedlo k tomu knihu *Mozkodlab* napsat?

No to je opět klasický příklad toho sklonu k impulzivnímu jednání. Prostě mi to jednoho dne přišlo jako dobrý nápad. A protože jsem se v té době současně nacházel v tzv. hypomanické fázi, hned jsem se do toho pustil, a než jsem se nadál, měl jsem půlku napsanou. Pak už mi bylo líto toho nechat. Na knize jsem sice nezbohalt, nicméně vzbudila docela pozornost. Existuje o ní minimálně jedna diplomová práce a v dalších je citována. A jeden kamarád mi prozradil, že se o ní učili na vysoké škole.

Ukázka z díla

Figurky na střelnici

Zatímco Karlik dozunkával v klidu a pohodě svůj toho dne již devátý lahváč, doškobrtal se pokořený pan ředitel do svého příbytku. Vsunul klíč do zámku, zlehka vzal za kliku a s citem otevřel dveře jen natolik, aby se mohl s krajní opatrností vsoukat dovnitř. Obezřetnost byla skutečně na místě neboť stačil jediný neuvážený pohyb, a na příchozího se zřítila pyramida zabalených napařovacích žehliček, která zabírala větší část chodby. Naskočilovi žádné takové nebezpečí nehrozilo, neboť veškeré zálužnosti svého bytu dokonale znal a potřebná bezpečnostní opatření a návyky mu již dávno přešly do krve. Dříve než vsunul svou pravou nohu do pootevřených dveří, svlékl si propocené sako a uchopil ho do levé ruky. Potom oběma rukama maličko upažil a otočil se ke dveřím zády tak, aby jeho pravá noha i pravá ruka směřovaly do uzoučké škvíry, která byla jediným vstupem do jeho domova. Provedl první opatrný úkrok stranou – sun – krok – a dostal se k nejožehavějšímu místu celé operace. Necelou polovinou těla byl již doma, zatímco druhá polovina plus jeho mužství byla stále ještě venku. Právě jeho přirození bylo nejslabším článkem řetězu. Bylo totiž zapotřebí prosmyknout se okolo zárubní, což bylo samo o sobě velice příjemné, ale byl v tom háček. Pan ředitel se na toto droboučké každodenní povyražení nesměl již dopředu těšit ani se obírat jinými erotickými představami. Stačilo totiž, aby se jen drobátko vzrušil, a průlez do bytu se pro něj stal neprůchodným. Pokud se tak stalo (a za extrémně teplých dní to nebylo nikterak neobvyklé), nezbylo mu, než utéci do sklepa a tam si za další hromadou krabic chvatně ulevit do kapesníku jsa při tom trýzněn mučivou představou, že ho při tom někdo přistihne - nejlépe některý z žáků jeho školy. Dnes byl naštěstí psychicky zdeptán natolik, že neměl na sex ani pomyšlení. Nacvičeným pohybem se protáhl do bytu, a když se mu levé futro důvěrně otřelo o poklopec, byl tím dokonce maličko překvapen. Opomíjený podnájemník zareagoval téměř okamžitě, ale to již byl Jarda v bezpečí domova. Zaklapl za sebou dveře a dál se soukal podél stěny, přičemž si špičku plodníka brousil o tapetu. To mu nevadilo, ba naopak – byla to taková příjemná tečka za jinak dost smolným dnem. Postupoval dál a při tom si tajně užíval. Když minul věšáček, pověsil naň jediným nacvičeným pohybem sako a bylo mu jedno, že se mu tam bez ramínka do rána prověsí. Slastný okamžik se blížil, a pan ředitel byl zvědav, zda to stihne do koupelny nebo si bude muset vyprat kalhoty. Ještě jeden krok-sun-krok, teď pozor – áno, po paměti procouval „tunel“ do koupelny, zavelel si „vpravóóó vbok!“, škrknul zipem a přitisknul se k umyvadlu. Stihl to je jen taktak. Bylo mu však blaženě.

Opláchl se vlažnou vodou a zamířil krabicovou soutěskou k obývacímu pokoji. Manželka nebyla doma. To mu bylo ostatně jasné už v okamžiku, kdy otevřel dveře bytu. Její pach (byla to vlastně docela příjemná vůně, akorát že on už o tom jako o vůni nějaký ten pátek nesmyslel) byl již mírně zvětralý. Ona, jak ji v duchu nazýval, nebyla pryč dlouho. Prima. Tím pádem se jen tak nevrátí. Čas na snění. Dorazil do obýváku a namířil si to rovnou ke knihovně. Než otevřel dvířka, přece jen se obezřetně rozhlédl - co kdyby? Hmátl rukou za první řadu knih a vytáhl odtamtud ohmataný a rozklížený svazek pohádek Boženy Němcové. Přiložil knihu ke skráním a chvíli se s ní jenom tak mazlil, přičemž lačně vdechoval její lehce zatuchlou vůni. Vzpomínky mu zavířily hlavou. Přesně tak voněla půda babiččina domečku v Posázaví. Byla to vůně starého

dřeva, čerstvě vypraného ložního prádla, dávno osiřelých pavučin, obleků po dědečkovi ošetřených naftalínem, starých svatebních fotek a dopisů z italské fronty, vůně letních prázdnin, vůně tajemství. Donesl si knihu k malému stolečku a namátkou ji otevřel. Vstříc mu vyjel rytíř ve zlaté a stříbrné zbroji. Věrný bílý kůň srdnatě cválal do boje s litou saní. Jaké štěstí! Pomyslel si Jaroušek. Právě pohádku o princovi Bajajovi měl ze všech nejraději. Znova se s láskou zadíval na barevný obrázek. Nic naplat. Tenkrát se ještě v Čechách vědělo, jak se mají dělat knížky. Jakou až nepochopitelnou péči věnoval ilustrátor každíčkému detailu! Kůň byl skutečně kůň. Oči mu jiskřily a na těle mu hrál každíčkový sval. Také jeho postroj byl bez vady. Na udidle, které nebylo na obrázku větší než pár milimetrů, byl jasně patrný tepaný nebo rytý vzor. Vyšivaná uzda. Čabraka posetá květinami, ptáky a erby, spletenými do bohatého, ale nikoliv kýčovitěho ornamentu. A tak by mohl pokračovat dál, téměř donekonečna. Na každém čtverečním centimetru papíru se tu odehrával jiný, vzrušující děj. Naposledy pohládl obrázek očima a pustil se do čtení. Jistě, znal ten příběh už skoro nazpaměť, a co má být? Bylo to tak dokonce mnohem lepší. Nemusel nikam pospíchat. Nechvěl se nedočkavostí a nepřeskakoval stránky, aby zjistil jak ta která šarvátka dopadne. Místo toho labužnický vychutnával každé slovo krásné, zvukomalebné češtiny stejně, jako si dobrý vinař pochutnává na víně - nejprve se kochá jedinečnou, jiskrnou barvou, potom natáhne do nosu bohaté, syté aroma, pak teprve pomaloučku usrkne a dlouho, předlouho převaluje doušek na jazyku a pátrá po každém, i tom nejjemnějším odstínu chuti, než mu dovolí skanout do žaludku.

„... a teď musíš dostát svému slovu,“ řekl bílý koníček. „Vezmi meč, a utni mi hlavu.“

„Ale co to povídáš, bratříčku!“ zhroutil se princ. „Něco takového po mně nemůžeš chtít!“

„Slíbils mi to!“ trval na svém kůň. „A neboj se. Já vím, co dělám.“

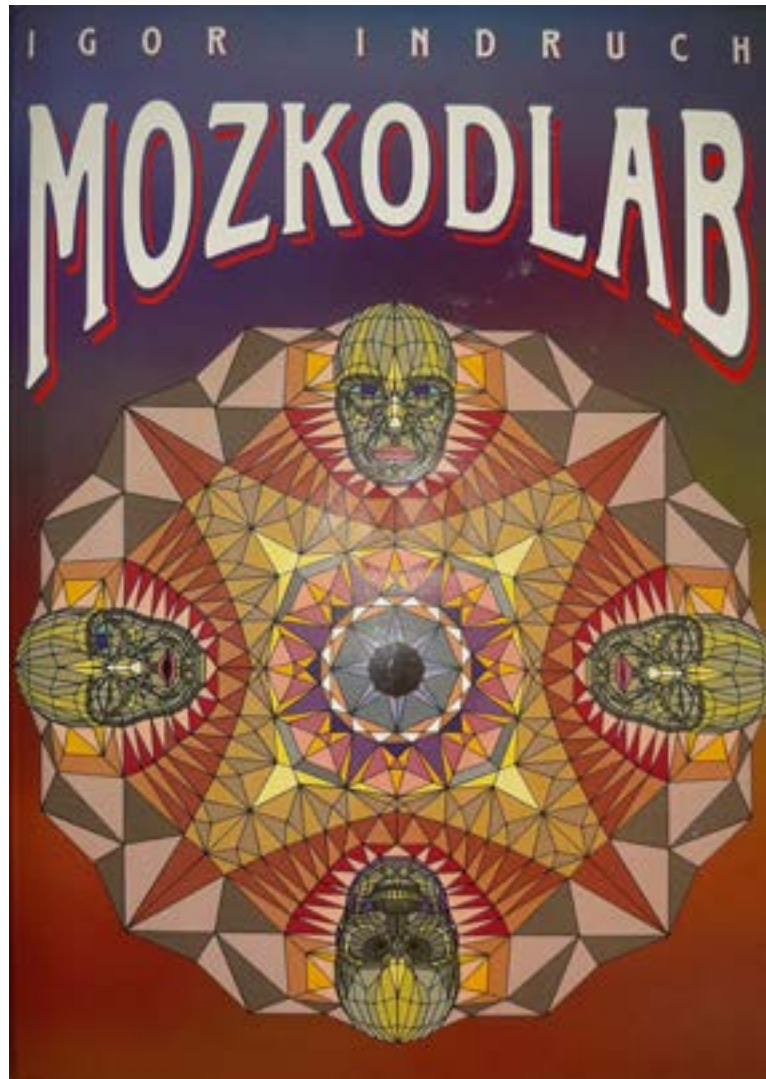
A tak se Bajaja rozpráhl a jediným seknutím bělouše sřal. Hlava dopadla na zem, ale místo krve vylétla z těla běloučká holubička a zamířila k nebesům...

Ředitel Naskočil sklapl knihu. Choužil se na gauči a po tváři se mu koulela jedna slza za druhou. Náhle se z chodby ozvalo cvaknutí, následované lomozem hroučících se krabic a bolestným syknutím. Jarouš vyskočil, utřel si slzy do rukávu a chvatně zasunul pohádkovou knížku zpět do knihovny. Potom tiše jako myška proklouzl do kuchyňky a rychle nachystal vše potřebné pro přípravu kávy - to aby to vypadalo, že se dotyčnou činností již nějaký čas zabývá. Když bylo vše připraveno a voda ve varné konvici se začala ohřívat, hačnul si na židličku a tvářil se, jako by nic. Trvalo ještě několik vteřin, než se v ústí papundeklového kaňonu objevila manželka. Ihned se zastavila, zjevně překvapena manželovou přítomností v kuchyni, a ani se nesnažila zakrýt své rozpaky z nenadálého shledání. Pro Naskočila, duševně očištěného četbou kouzelného příběhu, to byl okamžik drobného vítězství. Zpravidla to totiž býval on, kdo chodil domů jako druhý, a cítil se při tom vždy tak trochu jako vetřelec. Dnes mu ale přálo štěstí. On to byl, kdo obsadil důležitou kótu a hezky se na ní opevnil. Mohl tu tedy hezky sedět a drze se koukat ženě do očí. Věděl dobře, jak se teď cítí a bylo pro něj skutečným zadostiučiněním sledovat, jak šoupe nohama po linoleu a marně hledá slova, vhodná pro daný okamžik. Jasně, tou nejpříhodnější větou by bylo něco na způsob: „Ahoj zlato, tak jsem doma!“ Ale stejně jako jemu nešla slova tohoto druhu poslední dobou vůbec přes rty, nešla ven z pusy ani paní Naskočilové. Když se na nesnázích své ženy dostatečně napásl, rozhodl se, že jí, stejně jako v jiných dnech ona jemu, udělí laskavou milost. Nasadil si na tvář přívětivý úsměv a medovým hláskem se zeptal: „Tak copak je nového ve městě, matko?“ Paní Naskočilová vydechla úlevou a poněvác správně odhadla, že Naskočil odpověď neočekává, odvětila věcnou otázkou: „Bude tam troška kafe i pro mě?“ Ani ona nečekala na odpověď a bez dalších řečí se posadila naproti svému muži. Ten bez váhání vyskočil, vylovil z kredence další hrníček s podšálkem, a nasypal do něj porci kávy. Tou dobou začala voda v konvici bublat a tak kávu v obou hrnečcích rovnou zalil. Jeden šálek postavil před manželku, druhý na druhou stranu a usadil se zpátky ke stolku. Bylo nepsaným pravidlem domácnosti, že ten, kdo opanuje půdu jako první, je až do odvolání druhému hostitelem. Nehodilo se přece, aby se vetřelec choval v kuchyni, obsazené dočasně *tím druhým* jako doma.

Chvíli tak proti sobě mlčky seděli a srkali kávu. Nezúčastněnému pozorovateli by se museli dozajista jevit jako dvě pohyblivé figurky na střelnici, správně zasažené brokem. V téměř dokonalé rytmické souhře se vždy jeden z nich maličko nachýlil kupředu, uchopil pravou rukou ouško hrníčku, zvedl porcelánovou nádobku k ústům, maličko zaklonil hlavu, znova se předklonil, položil šálek na talířek, chvíli zůstal nehybně civět do černého zrcadélka, zatímco se dal do pohybu paňáček na druhém konci. Tik - tak - tik - tak. Potom káva v hrnečcích došla. Oba paňáčkové provedli zrcadlovou otočku hlavy směrem k oknu načež znehybněli, jako by čekali, až další pouťový střelec zasáhne cíl. Tento okamžik tiché strnulosti trval několik minut. Potom se paní Naskočilová beze slova zvedla a přemístila se do obývacího pokoje. Po chvíli zaťukal na ušní bubínky pana Naskočila hlas televizní hlasatelky, seznamující diváky s nejzajímavějšími událostmi dne. To pro něj byl signál k tomu aby vstal, vyklepal lógr z obou šálků do odpadkového koše a oba hrnečky umyl. Tím pro něj hostitelská úloha skončila. Až do zítřejšího odpoledne budou on i jeho žena rovnocennými uživateli bytu, kteří se snaží jeden druhému pokud možno nepřekážet. Mlčky a svorně vyslechnou zprávy, shlédnou

kdo ví kolikátý už díl amerického televizního seriálu, jeden po druhém se umyjí a půjdou spát. Ráno se zrovna tak tiše vykradou z bytu každý do svého zaměstnání. A pak to celé začne nanovo, nebo si možná své úlohy vymění – podle toho, kdo z nich dorazí domů dřív.

Mozkodlab se neprodává samostatně, ale dáváme ho jako prémii ke knihám zakoupeným v našem eshopu.

Hana Hadincová

v ulici Na závratí je den otevřených oken

až se vrátím
budu ti bouchat do dveří a zpívat
knockin' on heaven's door
budu ti chodit foukat do polívky
a až bude stín dlouhý deset kroků
pověším se ti na okno místo záclony

měsíc jsem přeskočit nedokázal
ale slunce ti zastíním dokonale

Buď rád, že nic nemáš

Co tě vedlo k psaní knihy *Buď rád, že nic nemáš*?

Opět to začalo docela spontánně. Pod vlivem různých diskuzí a zpráv z médií jsem začal na Facebook psát na pokračování krátké texty o chlapci, který žije v sociálně vyloučené lokalitě. Lidem se to líbilo, tak jsem se rozhodl, že z toho teda udělám knihu.

Kniha *Buď rád, že nic nemáš* má 308 stran. Jak dlouho jsi ji psal a kolik lidí se na tvorbě knihy podílelo?

První verzi jsem měl hotovou asi za půl roku. Dal jsem to přečíst několika kamarádům, dostal nějakou zpětnou vazbu, pak jsem to asi rok přepracovával, ale rok proto, že jsem na to neměl dostatek času, tak jsem nemohl pracovat soustavně. Pak se na tom podílely dvě korektorky a Lenka Novotná mi pomohla s obálkou. A šlo to do tiskárny.

Jak tě napadl název knihy *Buď rád, že nic nemáš*?

Tak to je vlastně takové shrnutí základního tématu té knihy. Hlavní hrdina na začátku nic nemá. A strašně ho to trápí a chce za každou cenu něco mít. Tedy nějaký majetek. Peníze. Věci. Dělá pro to všechno možné, časem nakonec něco má, ale zjišťuje, že to není jenom tak, že s tím jsou také všelijaké problémy.

Ukázka z díla

Rohlíky v akci

Koukám na svůj skvělý lup. Co teď s tím? Máma by si možná pivo dala, ale jak bych jí to vysvětlil? Zkusit to někomu prodat? Komu? Na bytovně by se určitě někdo našel. Jenže to by se o tom nejspíš zase dozvěděla máma. A jenom tak někde chodit a nabízet na prodej dvě piva by asi vypadalo dost divně. Tak to vypiju, no. Ukradl jsem si je, jsou to moje piva. Jsem přece už velký chlap. Tak proč bych nemoh pít pivo?

No jo, ale nemám to čím otevřít. Naštěstí jsem ale v městském lesíku, kde tu a tam někdo něco vyhodí. Vida, tady je kus rezavého železa. Třeba to tím půjde. No, nic moc. Zatracená práce. Ale jo, povoluje to. Ještě kousek. Tak. Moje první pivo. Vlastnoručně ukradené pivo. To bude určitě chutnat báječně. Musí.

Blé. Tfuj. Ani náhodou. Co to je, tohleto? Takhle opravdu chutná pivo? Jak to může někdo pít? Není to zkažené? Zkusím to druhé...

Uf. Je stejné. Úplně se mi z toho křiví pusa. Je to hořké. Nesnáším hořké věci. Třeba grapefruit. Ten nám taky občas dávají ve škole k obědu. A to je to jediné, co nikdy nesním. Nejí to skoro nikdo. Skoro všechno se to vyhodí. Nechápu, proč to školní jídelna kupuje. Musí přece vědět, že děti to většinou nerady.

Co s pivem? Třesu jednou z lahví. Sbírá se v ní pěna a hrne se ven. Zacpávám hrdlo palcem, nechávám jenom malou škvírku. Máchám rukou, co to jde. Krásně to stříká. Je to legrace. Stříkám proti slunci. Sluneční paprsky se lámou v kapkách, zlatý déšť se snáší k zemi. Občas to na chvíli udělá malou duhu. Moc se mi to líbí. Moje první opravdové kouzlo. Kouzlo, které se mi nezdá. Skáču, třesu lahvema, pivo stříká, obklopuje mě zlatý déšť a duhy. Jako v pohádce.

Mám dvě prázdné lahve. Dvě vratné lahve. Vida, tak přece něco.

Jdu do Tesca. Mají tam na ně automat. Strkám lahve do díry. Mačkám tlačítko. Dostávám lístek na šest korun. Za šest korun moc nepořídím. Ale беру si košík a jdu se podívat. Stejně musím u pokladny vyměnit lístek za peníze.

Je tu moc krásných věcí a moc dobrot. Hokejky, míče, kolečkové brusle, telefony, foťáky, televize. Limonády, džusy, čokolády, bonbóny, zmrzliny, slané brambůrky. Pomeranče, banány, mandarinky. Moc a moc dobrot. A já mám jen mizerných šest korun. Vida: nugátová tyčinka v akci. Normálně stojí osm korun, dnes jenom pět. To mám ale štěstí. Dávám tyčinku do košíku.

Akce. Jo, vím, že jsou v supermarketech akce. V bytovně se občas rozkřikne, že je na něco užitečného akce. To sem pak všichni naběhnou. Sem nebo do Kauflandu. Nebo do Lídlu. Prostě tam, kde ta akce je. Dřív máma

chodila s ostatními. Většinou jsem chodil taky a tlačil vozík. Mámě s těma krátkýma ručičkama se vozík tlačil špatně. A já jsem vozík tlačil rád.

Když jsme tu byli naposledy, nabrala máma do vozíku akorát dva pytle plné rohlíků. Na ty právě byla ta akce. Kvůli nim jsme sem šli. Ale u pokladny nastal problém. Pokladní se na mámu zamračila a řekla jí, že má těch rohlíků moc, že si jich tolik koupit nemůže, že si každý může vzít rohlíků jenom třicet. Máma jenom stála, nic neříkala, červenala se a oči se jí leskly.

„Ježišmarjá,“ ozvala se za námi taková velká paní, co si asi myslela, že moc krásně voní, jenže voněla až moc, tak se každý snažil nestát u ní úplně blízko. „Tak jí ty rohlíky prodejte. Stejně už je všechny ohmatala, tak co s tím chcete dělat?“

„To nejde,“ řekla našťvaně prodavačka. „Systém mi to nepustí.“

„Ježišmarjá,“ ozval se pán, co stál za tou silně vonící paní, „já žádné rohlíky nemám, tak mi těch druhých třicet namarkujte. Vždyť o nic nejde.“

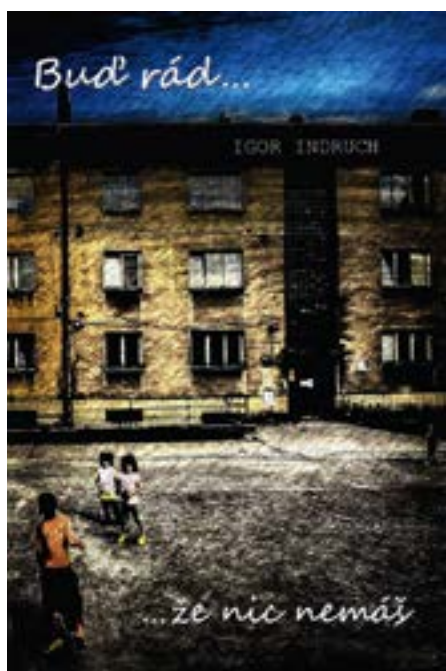
Tak pokladní dala ten jeden pytlík tomu pánovi, my jsme počkali, až to pán zaplatí, a pak mu máma chtěla dát těch dvacet korun. Ale ten pán se jenom tak docela mile usmál a řekl: „Ale prosím vás, to přece vůbec nestojí za řeč.“ Máma k němu natahovala ručku s dvacetikorunou, ale pán se otočil a šel pryč.

Pak jsme šli domů a máma celou cestu vůbec nic neřekla. Jenom mi dala jeden ten rohlík, abych si ho cestou jed. Ani doma ještě chvíli nemluvila. Sedla si na naši starou pohovku, co já na ní v noci spím, a jenom tam tak seděla. Tak jsem si jí sedl na klín a přitulil se. Máma mě hladila po vlasech a pořád nic neříkala. Cítil jsem, že je máma smutná, a věděl jsem samozřejmě proč. Já jsem smutný nebyl. Měl jsem hrozný vztek. Na otce, kvůli kterému to všechno je. Na Tesco, že dělá takové blbé akce, kdy si člověk může koupit jenom třicet rohlíků. Měl jsem vztek na přeparfémovanou ženskou. A trochu jsem měl vztek i na hodného pána, přestože nám pomohl. Měl jsem na něho vztek, protože jsem mu záviděl, že pro něho dvacet korun nic neznamená. Měl jsem na něj vztek, že i když to myslel dobře, že si od mámy tu minci nevzal, protože si ji vzít měl. Protože máma, to už jsem tehdy věděl, měla svou hrdost.

„Neprosím se o milodary,“ říkávala.

Jako jo. Sem tam jsme si něco vzali. Třeba tady tu pohovku jsme měli zadarmo. Ale to jenom proto, že ta zadarmo byla. Byla už opravdu dost stará. Takovou by si nikdo, kdo má peníze, nekoupil. Byla *za odvoz*. Ale my jsme neměli, jak ji odvézt. Tak jsme ji s mámou nesli. Přes půl města. Já vpředu, s rukama zvednutýma nad hlavu, máma vzadu. Opačně to nešlo. No, nebyla našťestí moc těžká. Byl to kus polystyrénu potažený látkou. Ale i tak mě pak bolely ruce ještě asi týden.

<https://www.indruch.cz/produkt/bud-rad-ze-nic-nemas-print/>

Hana Hadincová

milá ladiče pian

otevřu se jak okno do ulice
a budu zpívat
vykřičím si plíce

natáhnu struny od páteře k patám
jednou se rozezní
víckrát je nenahmatám

proti tvým nástrojům jsem beznadějný případ
jakkoli naladíš
stejně to bude skřípat

Lb.

Rosana Zvelebilová

Rosana žije v Brně. Přátelé o ní říkají, že nikdy nejde s davem a obvykle vybočí ještě dřív, než se vůbec rozjede. Drží se motta: „Všichni jednou zemřeme.“ Nyní vydala první knížku *Bedny* a plánuje další, takže o ni určitě ještě uslyšíme.

Názory

Igor Indruch

Jak je důležité mít *Bedny*

Legrační na tom je, že jsem s tou knihou původně nechtěl mít vůbec nic společného. Já totiž nemám moc rád díla, ve kterých se zbytečně vraždí, mučí apod. Nejsem například vůbec fanouškem Quentina Tarantina. Ani záležitostí jako *Sin City*.

Což je rodina, kam by šlo, při troše dobré vůle, román *Bedny* zařadit. Avšak s určitými výhradami. Obvykle to říkám tak, že *Bedny* jsou něco jako *Sin City* nebo tarantinovky, akorát mnohem lepší.

No, ale jak jsem se k tomu vlastně dostal. Na Facebooku je taková jedna skupina, do které mě kdysi dávno někdo přihlásil. Je to skupina plná spisovatelek a spisovatelů. Už jich tam je něco přes 6000. Ano, čtete dobře. Šest tisíc. Dovedete si představit, co by následovalo, kdyby se opravdu všem podařilo v dohledné době vydat knihu? Ne nadarmo občas říkám, že v Česku to pomalu vypadá tak, že je zde víc spisovatelů než čtenářů. A to ještě v té skupině nejsou zdaleka všichni.

Také je dlužno dodat, že jsem v té skupině nebyl zpočátku vůbec populární. Mám totiž poněkud svérázný smysl pro humor, který se tam ne vždy setkával s pochopením.

Ovšem díky tomuto svéráznému smyslu pro humor jsem se tam právě seznámil s Rosanou Zvelebilovou, která má smysl pro humor podobný. Nebo minimálně podobně netypický. Takže jsme o sobě věděli a já sledoval postup práce na jejím díle, o kterém ve skupině průběžně referovala. Nicméně, jak říkám, na první pohled mi to nebylo vůbec sympatické. Samí mafiáni, bouchačky, drogy a takové věci. Nic pro mě.

Rosana mezitím vybrala na vydání knihy nějaké peníze na Hithitu, načež se nějak nepohodla s původním nakladatelem. Slovo dalo slovo, a novým vydavatelem *Bedny* jsem se stal já. Aniž bych tušil, na co jsem se to dal.

Rosana mi poslala text, já si ho přečetl. Ke svému velkému a velmi příjemnému překvapení jsem zjistil, že kniha není vůbec taková, jak se na první pohled zdálo. Tedy ti mafiáni, bouchačky, drogy apod. tam jsou. Ale jsou to jenom takové rekvizity. Rekvizity pro mnohem hlubší příběh, jehož podstatu vám pochopitelně neprozradím.

Tedy jsem to přečetl, napsal k tomu pár redakčních poznámek a poslal to zpátky s tím, že do konce roku (byl říjen), bychom to mohli mít vytištěné. Do hry však vstoupila Rosanina korektorka. Ta měla za úkol řešit pouze pravopisné chyby a překlepy. Na rozdíl ode mne jí však text vůbec nesesl, a tak kromě standardních korektur psala na okraj stránek komentáře jako: „Ježiš, to je ale hnus!“, „Chce se mi zvracet!“, „Bože, na čem se to podílím?“, „Jsi si jistá svým duševním zdravím?“ atd.

Rosanu to poněkud rozhodilo. A to navzdory tomu, že jsem ji neustále uklidňoval, že si to nesmí tak brát, že lidé jsou halt různí. No, a pak mi Rosana poslala text, který měl být finální. Když se vydává kniha, obvykle to funguje tak, že autor dá text k redakci a korektuře. Redaktor a korektor navrhnou nějaké změny. Autor tyto změny buď přijme nebo odmítne. Pak se udělá sazba a hurá do tiskárny.

Rosana však poslala text úplně nový. Kompletně to celé asi za měsíc přepsala. Nezůstal tam kámen na kameni. Já z toho byl poměrně nešťastný, protože první verze se mi líbila víc než ta druhá. Na druhou stranu v té druhé bylo pár velmi dobrých nápadů, které by byla škoda zahodit. Ale nešlo je jenom tak vzít a nějak naroubovat do té první verze. Tak jsme se do toho pustili. Následovalo několik měsíců vzájemné intenzivní komunikace, bezesných nocí a spousty vypitého alkoholu. Nadávali jsme si, byli jsme na sebe hnusní, hádali se pomalu o každý odstavec a pak se zase usmířovali a radovali se, když jsme se konečně na něčem shodli.

Výsledek ale stojí za to.

Na webu *Databáze knih* shrnula čtenářka, a shodou okolností také spisovatelka, Andrea Čekanová, své pocity z četby takto:

„Můj svět se od teď dělí na ‚před‘ a ‚po‘ *Bednách*. Originální, šílené a svérázné dílo se může zpočátku jevit jako výplod choré mysli, ale brzo zjistíte, že jde o propracované humorné drama, které se dá označit za tristi zrcadlo společnosti. Trefné parafráze najdete napříč celou knihou, stejně jako detaily tvořící propletenec událostí, které nám autorka předkládá v různých časových skocích, a které vedou k nevyhnutelnému – Zabít Sráče! Nic není zmíněno bezdůvodně, všechno má svůj smysl a místy máte pocit, že padouch si dělá srandu i z vás. S mírnou nadsázkou lze říci, že Sráč a Zbořilová vytvoří ikonické duo, které se vryje do podvědomí stejně jako je Vlk a Zajíc (Jen počkej, Sráči!) nebo Lister s Rimmerem (4 692 kusů ‚ozářených‘ Beden). Pokud hledáte něco zcela neobvyklého, oplýváte humorem a nebojíte se reálného popisu od vraždění po BDSM sexuální praktiky, rozhodně tento literární počín nesmíte minout.“

Rozhovor s Rosanou

Řekni nám něco o sobě?

Ahoj, jsem Rosana, učitelka informatiky a chemie. Čemu se ráda věnuji kromě psaní? Jak kromě psaní? Já píšu pořád! Pořád!!! Ale také občas kreslím. Jenom to zahrnuji pod koníček psaní.

Chtěla jsi vždy být učitelka?

Já jsem měla hodně snů. Třeba jsem chtěla být popravčí, ale pak mi bylo vysvětleno, že to ženské dělat nemohou. Nevím, proč mi nikdo neřekl rovnou, že trest smrti je už zrušený. Také jsem chtěla být herečka, spisovatelka, malířka, režisérka a tyhle věci. Jasně že jsem chtěla být i učitelka. To se jevilo jako nejreálnější ze všech těch nesmyslů, co jsem si namyslela.

Bylo tvým snem vydat knihu?

Ovšem. A pořád to mým snem je. Řekněme, že je to jakýsi materiální důkaz intenzivní duševní činnosti, kterou provozuji prakticky nonstop.

Knihy *Bedny* už se prodávají. Co máš v plánu dál?

Mám vymyšlených hned několik knih a zrovna *Bedny* měly být jakousi startovací, první a odlehčenou knihou, snadněji pochopitelnou pro čtenáře, než bych to rozjela s těmi svými úchylárnami. Bohužel z jednoduché jednohubky jsem vybudovala docela dlouhý román, který prodlužují i barevné či černobílé ilustrace. Je to bichle.

Všimla jsem si, že kniha má skoro 400 stran. Jak dlouho celý proces psaní trval?

První draft jsem napsala v roce 2014, měl 120 stran. Pak jsem na tom pracovala a pracovala, udělala román, pak zkracovala na novelu, pak zase rozpracovávala do románu. Prostě jsem se hledala, takže to trvalo dlouho. Poslední půlrok je vlastně intenzivní práce moje, nakladatele a korektorky. Jenom nevím, jak se to počítá, protože dělám i ty obrázky, sazbu a další věci, takže nejde jenom o psaní. Snad další knížky budou k vydání připravené rychleji. Například v době, kdy byly *Bedny* na korekturu (3 týdny), jsem napsala 380 stran nového románu. Ale ten plánuji vydat až jako č. 4.

Obrázky (komiksy) ke knize si kreslíš sama?

Ano. Původně to měly být návrhy pro ilustrátorku, ale pak mě napadlo, že to není až tak zlé, a pustila jsem se do toho sama.

Jak dlouho ti takový jeden komiks trvá?

Záleží na tom, zda má být barevný, černobílý, a zda je složen z více obrázků, nebo jen z jednoho. Vlastně původně jsem dělala jenom ilustrace. To jsem kreslila a malovala jeden obrázek třeba deset hodin. Ale pak Igora napadlo, že bych z toho mohla udělat komiksově stripy. A tak vznikly ty komiksy, kdy jsem vyzoomovala ten jeden obrázek, který měl být ilustrací, a přidala tam bublinky. Ty pozdější komiksy jsem už kreslila s tím, že to bude komiks, takže je složen třeba i ze tří obrázků, a to zabere celkem třeba kolem dvaceti hodin.

Jaká pro tebe byla spolupráce s Igorem Indruchem?

Igor sám naši spolupráci přirovnal ke scéně ruské rulety z filmu *Deer Hunter*. Já s ním souhlasím. Byl to masakr, jelikož tu tvorbu oba bereme srdíčkem, hodně nám na tom záleží a sebemenší prkotinky jsme řešili s velkým emocionálním dramatem. Ale bylo to přínosné, protože jsem se hodně naučila. Troufám si tvrdit, že nás to stmelilo a nyní jsme přátelé.

Co je tvojí inspirací k tvorbě knih? (např. osoby z tvého okolí, oblíbená místa, hudba)

Nejvíce asi sny. Baví mě ty příběhy, které mi sen načrtne a já je pak můžu domyslet, budovat, spojovat a vymazlit do dokonalosti.

Psala jsi knihy už před vydáním *Bedny*? Jak dlouho se věnuješ psaní?

Psaní se věnuji vlastně od malička, ale neúspěšně. Vlastně to nikoho moc nezajímalo. Třeba jsem ty příběhy natočila do krátkého amatérského filmu, ale to se moc nesesetkávalo s úspěchem. První povídku jsem napsala a poslala do soutěže před třemi roky. Ale zrovna draft té knihy, co bude jako č. 4, jsem psala už někdy v roce 2009.

Na *Bednách* jsi začala pracovat kdy?

Někdy v roce 2014, takže před sedmi lety? Ale samozřejmě, že jsem to nepsala denně. Třeba jsem měsíc psala novou verzi, a pak to poslala tzv. betačtenářům, nechávala uležet...

Jak jsem zjistila, i sazbu si děláš sama. Kolik lidí ti pomáhá a kolik si toho děláš na knize sama?

Já jsem samouk amatér a nejsem moc týmový hráč. Takže se raději něco naučím, než abych hledala profíka, sháněla peníze, domlouvala se s ním, co vlastně chci. Na sazbu jsem měla domluvenou profesionálku. Ale kvůli obrázkům jsem si průběžně dělala jakousi simulaci sazby, až jsem se naučila s programem pracovat a po korekturách jsem měla i vysázeno. Jinými slovy, že si na knize dělám většinu věcí sama, je spíš náhoda.

Jakým stylem je psaná kniha *Bedny*? (ich x er)

Bedny jsou psané v ich formě. Z celkových třiceti kapitol vypráví dvacet sráč a deset jeho soupeřka Zbořilová. Jsou od sebe odlišeny délkou názvu (sráč má jednoslovné názvy kapitol), fontem a i stylem vyprávění. Například Zbořilová používá spisovný jazyk, ale postupně hrubne a začíná se vyjadřovat i pěkně vulgárně.

O čem *Bedny* jsou? Na co se mohou čtenáři těšit?

O lásce, samozřejmě.

Čtenáři můžou čekat akci, napětí, drama, romantiku, erotiku (včetně BDSM), humor... Ať čekají raději všechno možné. Jinak příběh začíná polapením padoucha, což je v příbězích neobvyklé. Záporák čeká krutá a ponižující smrt, kterou mu jeho soupeřka Zbořilová nachystala, takže většina přítomného děje knihy se odehrává při mučení sráče. Prostřednictvím flashbecků jsou postupně vysvětleny důvody, proč zavraždil tolik lidí, co vlastně provedl Zbořilové, proč musí zemřít a další okolnosti, které snad budou pro čtenáře zajímavé.

Chceš na konec něco vzkázat fanouškům a potenciálním čtenářům tvojí knihy?

Ano prosím. Kupte si knihu *Bedny – zabít sráče!* Prohlédněte si obrázky, přivoňte k ní, přečtete si text. A pak ji darujte svému největšímu nepříteli, jestli si hned po dočtení neprostřelíte palici.

Ukázka z díla

„Pěkná!“ zhodnotím Lustigovu ránu a ani se nesnažím postavit na nohy, jelikož očekávám pokračování. „Taková vod srdíčka...“

Jasně, že to u týchle jedný neskončí. Bouchnou mu saze a už mě řeže hlava nehlava.

Chechtám se a ani mě nenapadne se bránit. Podobný emocionální výbuchy mě neskutečně bavěj a nechci to kazit ňákou sebeobranou. „A co... au... plešoun... uf? Nepřidá... se?“ provokuju toho druhýho, zatímco do mě Lulu kope.

„Ne. Chci tu stovku,“ zaburáci a dál stojí se založenejma rukama.

Lustig běsní, nadává mi do kokotů a všeho možnýho, a najednou se zarazí a mluví na někoho dalšího: „Promiň, ale on mě...“

„V pohodě,“ ozve se pobavenej ženskej hlas. Příchod Zbořilový jsem ani nezaregistroval, páč jsem byl poněkud zaneprázdněnej.

„Kreténe...“ Lustig do mě ještě kopne za to, že jsem ho vyprovokoval, a pak předá kolegovi kilo.

Vysápu se na židli a utřu si krev pod nosem mokrým kapesníkem. „Tak co pro mě máte?“ promluví na červenej flek. Zbořilová se na tuhle významnou událost musela voháknout, proto jsme asi tak dlouho čekali. Má na sobě něco rudýho, ale bez brejlí poznám leda to, že má ruce v bok. „No tak!“ provokuju ji. „Umírám nedočkavostí! Nebo snad necháte tyhle gorily, aby mě umlátily?“ Lulu zavrčí.

„Soráč, jenom silácký řeči,“ zašeptám.

„Vidíte tohle?“ zeptá se Zbořilová a zamává čímsi.

„Nah.“

Myslí si, že si z ní utahuju, a mě baví, jak ji seru, i když to ani nemám v plánu. „Rozepnout košili,“ přikáže mi a jde blíž.

„Takhle vy začínáte postelové hrátky? Nedivím se, že z vás byl manžel nešťastný.“

„Plesk!“ Inkasuju od ní takovou facku, že to bolí snad i víc než pěstí od Lustiga.

„Eště!“ Nastavuju druhou tvář.

Chytne mě pod krkem a před ksicht mi nacpe obojek s drátkama. „Už to vidíte?“

Můj pohled ale přitáhne spíš její výstřih. „Jop. Už to vidím. Ale myslím, že jste trochu přibrála.“

Čapne mě za bradu a otočí mi hlavou: „Tohle!“

„Umí to aspoň svítit a přepínat barvy?“

Dost hrubě mi obojek nasadí na krk a zamkne ho.

„Máte studený ruce.“

„Od jisté doby jsem chladná.“

Usměju se na ni. Taky umí dělat srandu, když chce. A fakt jí to sekne. Dokonce si vzala martensky na podpatku s kožíškem připomínajícím geparda. „Říkal jsem si, že ty boty spíš vyhodíte.“

„Šetřila jsem si je na dnešek.“ Očividně má ten svůj triumf naplánovanej do posledního puntíku.

Chlapi mi pod košili protáhnou černou krabičku s drátkama od obojku. Vypadaj fest, urvat ani ňák upížlat to asi nepude. „Kde máte pásek?“ zajímaj se.

„Sundal jsem si ho, než jsem si dal koupel v nádrži.“

Zbořilová kejvne na kulišáky a jeden za chvíli přinese igelitku, kam nejspíš naházeli moje věci. To je od nich hezký, že mi to tak pěkně spakovali a vzali to s sebou. Ona z tašky vyštrachá opasek a sama mi ho neomaleně nastrká do kalhot, aby na něj šla navlíknout černá krabička. Na straně svítěj zelený světýlka a je těžká, má snad kilo. Nejspíš to bude baterie.

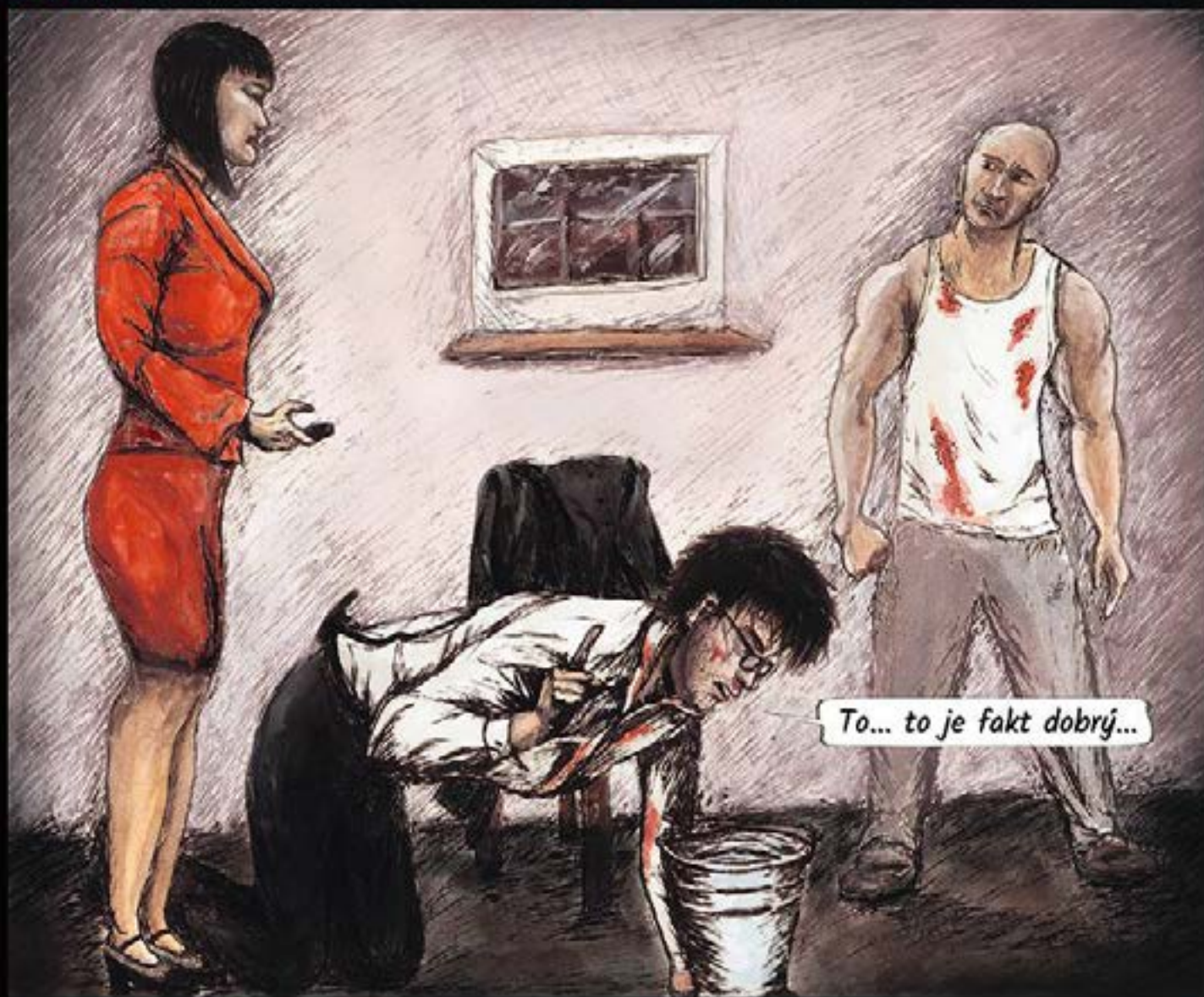
„Můžu si vzít brejle?“

Lustig mi je podá. „Nate, ať můžete sledovat, jak z vás stříká krev. Nebo jak se poděláte!“

„Na blízko vidím,“ zakřením se. Na oplátku přede mě postaví plechovej kýbl.

Než se stihnu rozkoukat, Zbořilová vezme do ruky prťavej dálkovej ovladač a zeptá se: „Zkouška?“ Jako by čekala na moje svolení. Nadechnu se a kejvnu. Cvak! Elekřina mi sevře celý tělo do křeče. Slitnu ze židle a zmítám sebou. Když to přestane, hned se pobleju. Mohl bych to hodit jenom tak na zem, ale jsem slušně vychovanej a taky mám trénink z chlastání, takže se trefím hezky do kyblíčku. „To... to je fakt dobrý,“ upřímně chválím její nápad a kašlu.

„Ale nezabije vás to.“

„A co teda?“ Začínám bejt trochu podrážděnej.

„Práce.“

„Chcete mě umučit nudou?“

„Ne. Znáte karóši?“

„Smrt z přepracování,“ odpovím. Zavzpomínám na japonský tradice a lituju, že si nevybrala třeba harakiri.

„Chci vyzkoušet, jestli to vůbec jde.“

„Na mně?“ Divím se, že má takovou trpělivost čekat dlouhý hodiny, možná dny, než zdechnu. „Oukej.“

„Budete nosit támhle ty bedny... tam,“ ukáže na vejtah s připraveněma prázdněma paletama a mě zamrazí.

„Bez jídla, bez vody a bez přestávky.“

Jakmile se zastavíte, tak tady pan Dostál stiskne tlačítko.“ Podá dálkový ovládání plešounovi s tetováním. Je to pavouk, teď už to vidím. „A doufejte, že ovladač nepůjčí panu Lustigovi, protože ten má s vámi nějaké nevyřízené účty a určitě by to mačkal, i kdybyste pravidla neporušoval.“

„Jaký pravidla?“ Sám nevím, jestli to chci slyšet.

„Když se zastavíte na víc než deset vteřin – šlupka. Budete se do někoho navážet – šlupka. Nesplníte pokyn nějakého z hlídačů...“

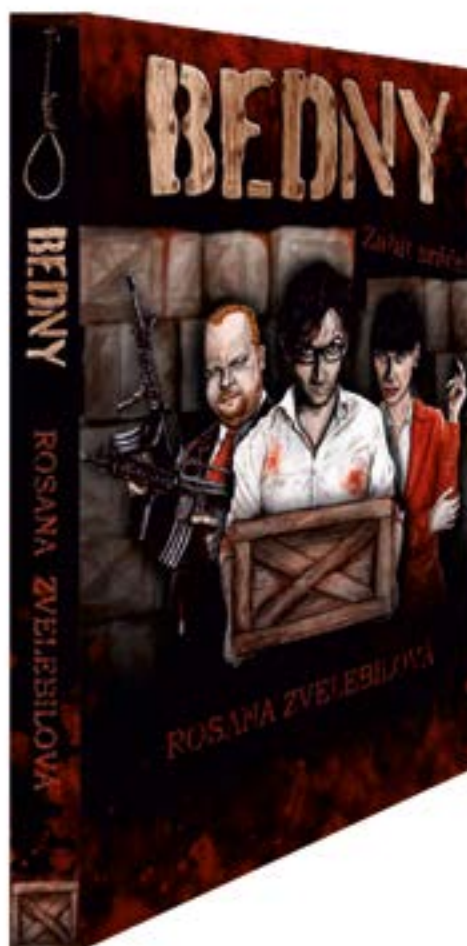
„Šlupka,“ skočím jí do řeči. „Oukej, chápu. Můžu si vzít boty?“ Docela mě zebou nohy a tuším, že se ještě hodně nachodím, což by v mokrejch ponožkách nebyla žádná hitparáda.

„Ano.“

„A už se můžu zvednout?“

Přivře oči a špičkou jazyka si lehce olízne ret. Všimnu si, že i přes podprdu, halenu a sako jí vystupují bradavky. Chvilí si mě mlsně prohlíží, ale pak přede mě hodí pracovní rukavice a beze slova, za doprovodu několika kulišáků, odšťáduje.

<https://www.indruch.cz/produkt/bedny/>

Hana Hadincová

scestná

krájíme noc
jak odříkaný chleba
a z černé hvězdné mapy
poprchává

vidíš?
Orel si brousí drápy
Velký vůz stojí
na oji
a stará Cassie má kolena od sebe

tu nebolívá hlava

dýcháme mokrou tmou
asfalt se blýská světly

olovo v kotníku a pohled do zrcátka
tam za tím kopcem už –

už nic
jen další křižovatka

asi jsme něco spletli

jedeme na sever
a z cesty mluvíme si
držíme stejný směr jak nohy staré Cassie
kafe už není
čas
jak na koštěti

jedeme na sever
naslepo
popaměti
na cestu svítí miska na mléko

a v mapě
ve světle neznámé ulice
na kraji stránky
vzkaz
v podivném jazyce

domů je vždycky stejně daleko

„Teambuilding“

sraz týmu nakladatelství ve Valašském Meziříčí

Přestože fungujeme teprve dva roky, už máme tradici. A sice tradiční setkání u Igora doma. Igor má poměrně velký dům se zahradou, který momentálně obývá zcela sám. Takže je schopen ubytovat minimálně deset lidí, možná i o něco víc.

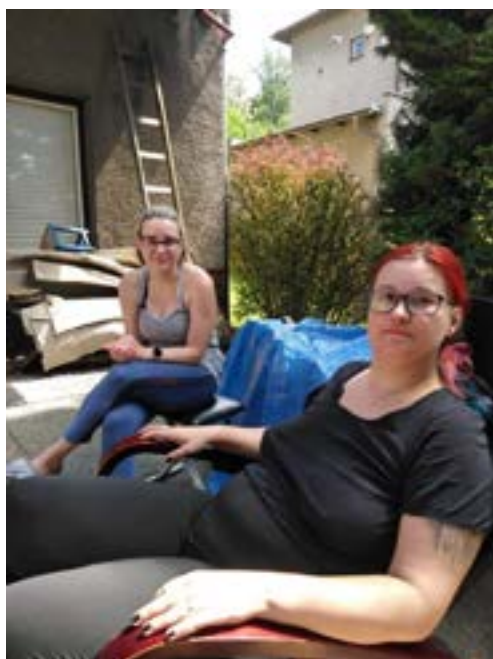
Letošní ročník se vydařil minimálně stejně dobře jako ten první. Jenom jsme nestihli prohlídku pamětihodností Valmezu. Kromě zábavy a hovorů o životě jsme stihli probrat i různé redakční věci a natočili jsme několik improvizovaných videoklipů podle knihy *Bedny*.

Časem, pokud bude zájem, bychom akci rádi rozšířili na setkání se čtenáři a fanoušky. Na to bychom ale už museli zajistit nějakou větší ubytovací kapacitu.

Každopádně si rezervujte první víkend v srpnu 2022.

Jedli, pili, hodovali, dobrou vůli spolu měli...

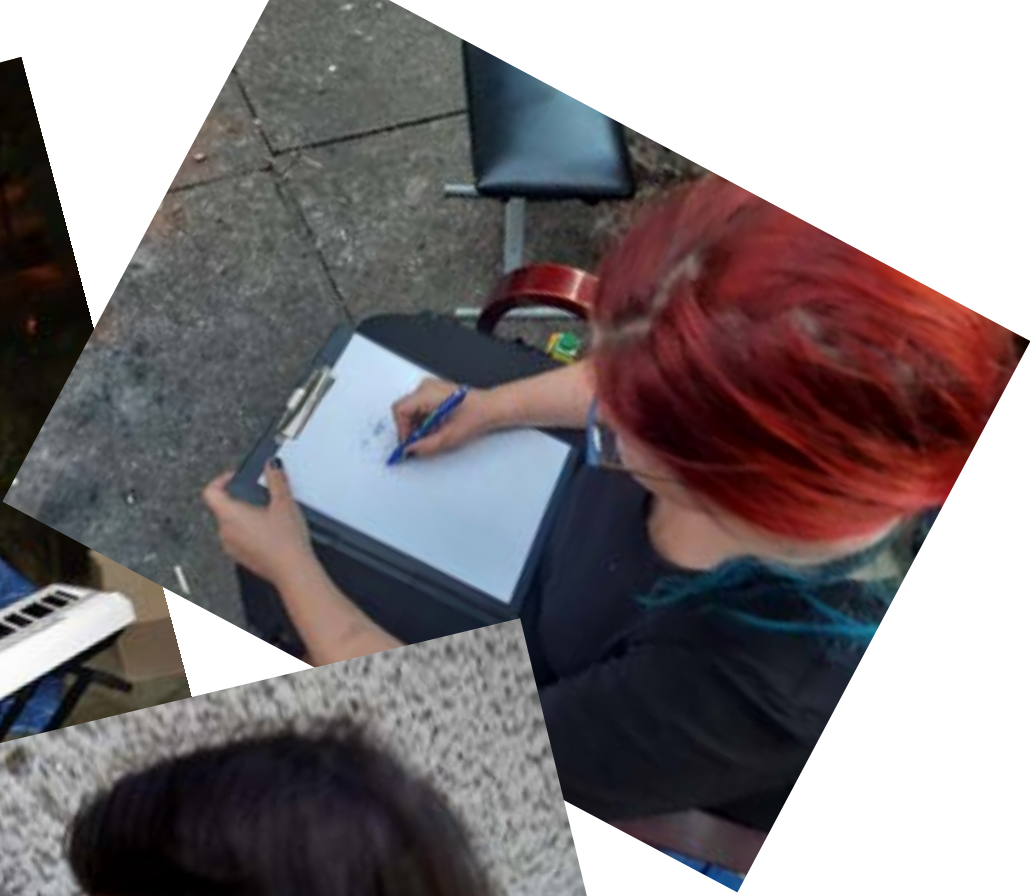

Rosana Zvelebilová a Patricie Topinková

Jindřich Píša v roli zálesáka

A na závěr všechny odkazy hezky na jednom místě

Připomínky k Bodlinám můžete napsat sem:

<https://www.indruch.cz/produkt/bodliny-2021-1/>

Náš e-shop:

Děti mrtvol

<https://www.indruch.cz/produkt/deti-mrtvol-ekniha/>

<https://www.indruch.cz/produkt/deti-mrtvol-tistena-verze/>

Buď rád, že nic nemáš...

<https://www.indruch.cz/produkt/bud-rad-ze-nic-nemas-print/>

Bedny

<https://www.indruch.cz/produkt/bedny/>

Ježek, až sem a průběžně...

<https://www.indruch.cz/produkt/jezek-az-sem-a-prubezne/>

Letní kraťasy

<https://www.indruch.cz/produkt/letni-kratasy/>

Databáze knih a CBDB

Zde si můžete přečíst hodnocení čtenářů a také přidat hodnocení vlastní:

Děti mrtvol

<https://www.databazeknih.cz/knihy/deti-mrtvol-443657>

<https://www.cbdb.cz/kniha-11440-deti-mrtvol-deti-mrtvol>

Buď rád, že nic nemáš...

<https://www.databazeknih.cz/knihy/bud-rad-ze-nic-nemas-467822>

<https://www.cbdb.cz/kniha-415489-bud-rad-ze-nic-nemas>

Bedny

<https://www.databazeknih.cz/knihy/bedny-zabit-srace-472641>

<https://www.cbdb.cz/kniha-430434-bedny>

Ježek, až sem a průběžně...

<https://www.databazeknih.cz/knihy/jezek-az-sem-a-prubezne-474831>

Letní kraťasy

<https://www.databazeknih.cz/knihy/letni-kratasy-472899>

<https://www.cbdb.cz/kniha-423891-letni-kratasy>

Také se můžete přidat do naší skupiny na Facebooku:

<https://www.facebook.com/groups/budrad>

Můžete nás sledovat na Instagramu:

<https://www.instagram.com/iindruch/>

Instagram

Nebo na Twitteru:

https://twitter.com/igor_ind

Tak to je prozatím vše, přátelé. Doufáme, že vám občasník líbil a budete se těšit na druhé číslo.

Patrice Topinková
Igor Indruch

Obsah

Editorial	2
Báseň: Hana Hadincová, Něco je jinak	3
Medailonek autora: Igor Indruch	4
Něco navíc: Igor Indruch, Ze světa sportu	6
Báseň: Hana Hadincová, na cestu	8
Báseň: Hana Hadincová, Mare Imbrium	10
Ukázka z díla: Igor Indruch, Děti mrtvol	11
Ukázka z díla: Igor Indruch, Ježek až sem a průběžně	13
Ukázka z díla: Igor Indruch, Mozkodlab	15
Báseň: Hana Hadincová, v ulici Na závratí je den otevřených oken	18
Ukázka z díla: Igor Indruch, Buď rád, že nic nemáš...	19
Báseň: Hana Hadincová, milá ladiče pian	21
Medailonek autora: Rosana Zvelebilová	22
Názor: Igor Indruch, Jak je důležité mítí Bedny	22
Ukázka z díla: Rosana Zvelebilová, Bedny	25
Báseň: Hana Hadincová, scestná	28
„Teambuilding“ – sraz týmu nakladatelství ve Valašském Meziříčí	29
A na závěr všechny odkazy hezky na jednom místě	32

BODLINY

nepravidelně vycházející občasník nakladatelství Igor Indruch

1. ročník, číslo 1, srpen 2021

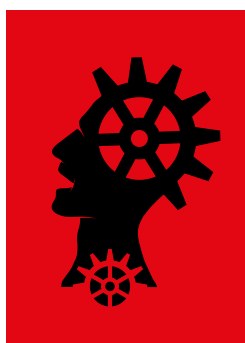
šéfredaktorka: Patricie Topinková

pomocný redaktor: Igor Indruch

sazba: Igor Indruch

korektury: Olga Štajnrtová

grafika: Rosana Zvelebilová, Lenka Novotná

**NAKLADATELSTVÍ
IGOR INDRUCH**